

Μπουμπουλίνα, ή Καπετάνισσα, ή Μεγάλη Κυρά

«**Τ**ὰ σπλάγνα μου κι ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἠσυχάζουν». Τοῦτος ὁ στίχος τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Διονυσίου Σολωμοῦ θὰ ταίριαζε ἀπόλυτα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κορυφαίας ἡρωίδας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας, ἀπὸ τὰ γεννοφάσκια της. Ἀνήσυχη καὶ ἀκαταγώνιστη σὰν τὴ θάλασσα, δυναμικὴ κι ἀγέρωχη καπετάνισσα, ὄργωνε τὶς θάλασσες, πάλευε μὲ τὰ κύματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τιθάσευε τοὺς ἀνέμους καὶ ἀτρόμητη πολεμοῦσε τὸν ἐχθρὸ μὲ τὰ παλληκάρια της, βροντώντας τὰ κανόνια τῶν караβιῶν της. Ποιὸς μποροῦσε νὰ ἀντισταθεῖ στὴν ὀρμὴ της, νὰ ἀναχαιτίσει τὴ λαχτάρια της νὰ θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Πατρίδας; Ἐκείνη ἡ φωνὴ της, ἀπ' τὰ τρίσβαθα τοῦ στήθους της, ξεπερνοῦσε τὸν βρόντο τῶν τηλεβόλων. Τό ἴλεγε ἡ καρδιά της!

Φουρτουνιασμένη ἡ ζωὴ της ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάννας της. Ὑδραῖοι θαλασσινοὶ οἱ γονεῖς της. Ἡ μητέρα της Σκεύω, κυφορώντας την, ἀψηφᾷ κάθε κίνδυνο καὶ ταξιδεύει μὲ καϊκὶ ὡς τὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ στὶς φυλακὲς τὸν ἐτοιμοθάνατο ἄνδρα της, πλοίαρχο Σταυριανὸ

Πινότσι. Ὁ Πινότσις ἦταν κρατούμενος τῶν Τούρκων γιὰ τὴ δράση του στὰ Ὀρλωφικά (1769-1770). Σ' ἐκείνες τὶς φυλακὲς ἡ Σκεύω, ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία καὶ τὴν πίκρα, γέννησε τὴν ἡρωίδα μας στὶς 11 Μαΐου 1771. Ἐκεῖ τὴ βάπτισε. Τὸ ὄνομα «Λασκαρίνα» τῆς ἔδωσε ὁ ἐπίσης φυλακισμένος Μανιάτης πολέμαρχος Παναγιώτης Μούρτζινος. Ἀλλὰ ὁ Πινότσις πεθαίνει, καὶ ἐπιστρέφει ἡ χήρα Σκεύω μὲ τὸ μωρὸ στὴν Ὑδρα. Βρίσκει στὸ σπίτι της τὰ ἀδελφία τοῦ ἄνδρα της, ποὺ τῆς ζητοῦν μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ γιὰ δῆθεν χρέη τοῦ συχωρεμένου. Τὴ διώχνουν. Κυνηγημένες κι οἱ δύο, καταφεύγουν στὶς Σπέτσες. Ἡ Σκεύω κεντᾷ ἐργόχειρα, γιὰ νὰ ζήσουν. Ὁ δεύτερος ὄμως γάμος της μὲ τὸν πρόκριτο τοῦ νησιοῦ καὶ πλοίαρχο Δημήτριο Λαζάρου ἀλλιάζει τὶς τύχες τους, καὶ ἡ Λασκαρίνα μεγαλώνει μὲ ὀκτῶ ἀδελφία.

Ἀπὸ μικρὴ ἐπιβάλλει μὲ τὸν θαρραλέο καὶ ἐπίμο- νο χαρακτήρα της τὴν ἀρχηγικὴ της παρουσία ἀνάμεσα στ' ἀδελφία της. Συναρπάζεται μὲ τὶς ναυτικὲς ἱστορίες, τραγουδᾷ τὸν θούριο τοῦ Ρήγα, παθιάζεται μὲ τὴ θάλασσα κι ὄνειρεύεται ἀγῶνες. Μαθαίνει νὰ ψαρεύει, νὰ κάνει κουπί, νὰ κρατᾷ τιμόνι, νὰ κυβερνᾷ κάθε σκαρί, μικρὸ ἢ μεγάλο, νὰ μαντεύει τὰ ἀλληλοκαίρια, καὶ στὰ 17 της χρόνια παντρεύεται τὸν φημισμένο Σπετσιώτη πλοίαρχο Δημήτριο Γιάννουζα. Εἶναι ὁμορφὴ, μελαχροινὴ, ἑλυγρόκορμη, μὲ ἀστραποβόλα μάτια. Ταξιδεύει μαζί του καὶ ρουφᾷ τὴν ἀλμύρα τῆς θάλασσας. Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ χαρεῖ. Ὁ Γιάννουζας χάνεται σὲ σύγκρουση μὲ Ἀλγερινοὺς πειρατές, καὶ ἡ Λασκαρίνα, χήρα στὰ 26 της χρόνια μὲ τρία παιδιά, παντρεύεται τὸν πλούσιο ἐπίσης Σπετσιώτη πλοιοκτῆτη καὶ πλοίαρχο Δημήτριο Μπούμπουλη. «Μπουμπουλίνα» τὴ φωνάζουν ὡς γυναικὰ τοῦ Μπούμπουλη. Ἀποκτᾷ μαζί του ἄλλα τρία παιδιά, καὶ μεγαλώνει ἑννέα ἐν συνόλῳ, μαζί μὲ τὰ τρία παιδιά τοῦ Μπούμπουλη ἀπὸ τὸν πρῶτο του γάμο. Μὰ ποῦ νὰ ἠσυχάσουν τὰ σπλάγνα της; Καὶ ὁ δεύτερος ἄνδρας της σκοτώνεται σὲ ναυμαχία (1811). Ἡ Λασκαρίνα, χήρα πάλι, σὲ ἡλικία 40 χρόνων, ἔχει μεγάλο ἀγῶνα, ἀλλὰ «στητὴ μένει ἡ ψυχὴ κι ὀλόρθη».

Ἔχει τὸ σπίτι της, ἀρχοντικὸ στὸ κέντρο τῶν Σπετσῶν, καὶ τεράστια περιουσία σὲ γῆ, καράβια καὶ μετρητὰ ποὺ ξεπερνοῦν τὰ τριακόσιες χιλιά-

δες τάλαρα (χρυσά ισπανικά νομίσματα), πολὺ μεγάλο ποσὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Μὲ ἰδιαίτερη ἀξιοσύνη ἐπιδίδεται στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της καὶ τὴ διαχείριση τοῦ πλοῦτου της. Ἀνικανοποίητο τὸ ἐπιχειρηματικὸ της πνεῦμα τὴν κατευθύνει νὰ ἀγοράσει μετοχὲς σὲ σπετσιώτικα πλοῖα, ἐνῶ παράλληλα ἀρχίζει καὶ ναυπηγήσεις νέων караβιῶν.

Οἱ ἐπιχειρηματικὲς της δραστηριότητες ὄμως τὸ 1816 ἐρεθίζουν τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὴν πρόφαση ὅτι ὁ Μπούμπουλης συμμετεῖχε στὸν Ρωσοτουρκικὸ πόλεμο στὸ πλεῦρὸ τῶν Ρώσων στὴ ναυμαχία Ἰμβρου-Τενέδου (1807), ἐπιβάλλουν κατάσχεση τῆς περιουσίας της. Ἡ Λασκαρίνα ἀγανακτισμένη καταπλέει μὲ τὸ πλοῖό της στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐπικαλεῖται τὴ συμπαράσταση τοῦ Ρώσου φιλέλληνα πρεσβευτῆ Στρογγανῶφ, ἀλλὰ τολμᾷ μὲ πλούσια δῶρα νὰ προσφύγει γιὰ βοήθεια καὶ στὴ μητέρα τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτ Β΄, τὴ Σουλτάνα Βαλιντέ, ἡ ὁποία ἐκπλησσεται ἀπὸ τὴν προσωπικότητά της καὶ τῆς ἐξασφαρίζει μὲ φερμάνι τὴν περιουσία της. Ἐπειδὴ ὄμως ὑπάρχει ἓνα ἐνδεχόμενο σύλληψής της, ὁ Στρογγανῶφ τὴ στέλνει στὴν Κριμαία, ψηλὰ στὴ Μαύρη Θάλασσα. Ἡ Μπούμπουλίνα διαμένει ἐκεῖ τρεῖς μῆνες, προστατευόμενη τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Α΄.

Ἐπιστρέφοντας ἡ Λασκαρίνα στὶς Σπέτσες, ἐτοιμάζεται πυρετωδῶς γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Ἐχει προηγηθεῖ, σὲ κάποιο ταξίδι της στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ μυσθία της στὴ Φιλικὴ Ἐταιρεία. Καὶ εἶναι ἡ μόνη γυναίκα ποὺ ἔγινε μέλος της! Φιλέγεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ἐφοδιάζεται μὲ ἔγγραφα, ἀγοράζει ἀπ' τὰ ξένα λιμάνια ὄπλα καὶ πολεμοφόδια, ποὺ κρύβει σὲ κρύπτες στὸ σπίτι της καὶ στὸ νησί της, συνεχίζει τὴ ναυπήγηση караβιῶν, καὶ τὸ 1820 ἔχει ἐτοιμάσει καὶ τὸ μεγαλύτερο πλοῖό της, ταχύτατο καὶ ἰδιαίτερα ἀνθεκτικὸ στὶς κακουχίες, μὲ τὸ ὄνομα «ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ», μήκους 48 πῆχων, μὲ 18 κανόνια μεγάλου βεληνεκοῦς. Οἱ Τοῦρκοι τὴν καταγγέλλουν στὴν Πύλη γιὰ τὴ ναυπήγηση τέτοιου πολεμικοῦ πλοῖου, ἀλλὰ ἐκείνη, πολυμήχανη, ἐξαγοράζει μὲ χρήματα τὸν Τοῦρκο ἐπιθεωρητὴ καὶ κατορθώνει νὰ ἐξοριστοῦν ὅσοι τὴν πρόδωσαν.

Τὴν ἴδια περίοδο ξεσηπᾷ φουρτούνα στὸ σπίτι της. Οἱ δύο γιοι τοῦ Μπούμπουλη ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο καταφεύγουν στὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴ διεκδίκηση τοῦ μεριδίου τῆς πατρικῆς τους περιουσίας. Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ μὲ τὴ Σύνοδο «ἀπολύει Συνοδικὸν Ἐπιτίμιον» εἰς βάρος της, γιὰ νὰ σωφρονιστεῖ. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ τὴν ταλαιπωρεῖ γιὰ χρόνια. Καὶ τὴν πικραίνει ἰδίως ἡ στάση τῶν παιδιῶν ποὺ

ἀνέθρεψε. Ἐπεμβαίνει ἡ Μητρόπολη, καὶ τὸ Διοικητήριον Σπετσῶν καταγράφει τὴν περιουσία της. Τελικὰ τὸ Βουλευτικὸ τὴ δικαιώνει, ἐκτιμώντας τὴν προσφορά καὶ τοὺς ἀγῶνές της γιὰ τὴν πατρίδα.

Πράγματι, πρῶτη ἡ Μπούμπουλίνα, στὶς 13 Μαρτίου 1821, ξεσηκώνει τὶς καρδιὲς τῶν συμπολιτῶν της γιὰ τὴν προσδοκία τῆς Ἐπανάστασης. Μέσα στὸ λιμάνι τῶν Σπετσῶν ὑψώνει στὸ κατάρτι τοῦ «Ἀγαμέμνονα» τὴ δική της σημαία, μὲ σχεδιασμένα σύμβολα τὸν ἀετὸ, τὸν φοῖνικα καὶ τὴν ἄγκυρα. Ὁ ἀετὸς μὲ τὰ φτερὰ πρὸς τὰ κάτω συμβολίζει τὸ σκληρωμένο Γένος, ποὺ θὰ ἀναγεννηθεῖ σὰν τὸν φοῖνικα μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ναυτικοῦ, ποὺ τὸ συμβολίζει ἡ ἄγκυρα. Μὲ ξέφρενος κανονιοβολισμοὺς τότε χαιρετίζει τὸ νησί καὶ ἀτσαλώνει τὴν ψυχὴ της, ὅσο θυμᾶται τὶς θυσίες τοῦ πατέρα της καὶ τῶν δύο ἀνδρῶν της σὲ ἀγῶνες γιὰ τὴ λευτεριά. Προσφέρει τὰ πάντα γιὰ «τὸ ποθοῦμενο». Ἐχει σχηματίσει δικό της ἐκστρατευτικὸ σῶμα ἀπὸ Σπετσιώτες. «Γενναῖά μου παλληκάρια», τοὺς ἀποκαλεῖ. Θὰ ἀρματώνει, θὰ συντηρεῖ, θὰ πληρώνει τὸν στρατό, τὰ πληρώματά της, θὰ τροφοδοτεῖ, θὰ ἐμψυχώνει... Κι ὅταν στὶς 26 Μαρτίου 1821 οἱ Σπέτσες, μὲ 53 καράβια, πρῶτο ἀπ' τὰ ναυτικὰ νησιά, κηρύσσει τὴν Ἐπανάσταση καὶ ὑψώνει τὴ σημαία ποὺ φέρει τὸν Τίμιον Σταυρὸ στὸ μέσον της καὶ ὀλόγυρα τὴν ἀναγραφή τοῦ συνθήματος «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ Λασκαρίνα, καπετάνισσα, μὲ ὑπαρχηγὸ τὸν γιό της Γιάννη Γιάννουζα στὴ ναυαρχίδα της, εἶναι πανέτοιμη νὰ σαλπάρει πρὸς τὶς ἐπανάστατημένες περιοχὲς τῆς Πελοποννήσου.

Στὶς 3 Ἀπριλίου 1821, ἀνήμερα τῶν Βαῖων, μετὰ τὴ δοξολογία στὴ Μητρόπολη, ξεκινᾷ τὶς ἐπιθετικὲς ἐπιχειρήσεις. Οἱ Ἑλληνας ἀγωνιστὲς πολιορκοῦν ἀπ' τὴ στεριά τὸ Παλαμῆδι, τὸ βενετσιάνικο φρούριο μὲ τοὺς πανίσχυρους προμαχῶνές του, καὶ ἡ

Λασκαρίνα εισπλέει στον Άργολικό κόλπο και αποκλείει το Ναύπλιο από τη θάλασσα. Οί πολιορκημένοι αντιστέκονται πεισματικά, ἀλλὰ στις 10 Ἀπριλίου, Κυριακή τοῦ Πάσχα, βρίσκουν οἱ ἐχθροὶ τοὺς στεριανοὺς ἀγωνιστές «ἀπαρασκευοὺς καὶ εὐθυμοῦντας» –λόγω τοῦ Πάσχα– καὶ ἡ πολιορκία διαλύεται. Μέσα σὲ λίγες μέρες ὅμως οἱ πολιορκητὲς συγκεντρώνονται στὸ Ἄργος.

Ἡ Μπουμπουλίνα ξεμπαρκάει στοὺς Μύλους καὶ καβάλα στὸ ἄσπρο ἄλλογό της φθάνει στὸ Ἄργος. Ζωσμένη τ' ἄρματα –κι ἔχοντας πάντα στὸ σπῆθός της τὸ μενταγιὸν ποὺ φέρει τὸν Σταυρὸ πηλαισιωμένο ἀπὸ τὶς μορφὲς τῶν Ἁγίων Κωνστα-

ντίνου καὶ Ἐλένης– ἐνθαρρύνει τοὺς μαχητὲς μὲ τὸν φλογερὸ λόγὸ της, τοὺς δίνει τρόφιμα καὶ πολεμοφόδια, καὶ ἡ πολιορκία ξαναρχίζει. Τὸ γεγονός μᾶς περιγράφει ὁ ἱστορικὸς Σπυρ. Τρικούπης ὡς ἑξῆς: «Ἐν τῶν ἐπὶ πολιορκίᾳ καταπλευσάντων πλοίων ἦτο καὶ τὸ τῆς χήρας Μπουμπουλίνας, ἐφ' οὗ ἐπέβη καὶ ἡ ἀνδρόφρων αὐτὴ καὶ ἀρειμάνιος γυνὴ ὀπλοφοροῦσα καὶ ἐνθουσιῶσα ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος, συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀξίου τοιαύτης μητρὸς υἱοῦ της καὶ ἄλλων συμπολιτῶν της ἀνέβη τὴν τετράδην τῆς διακαινησίμου εἰς Ἄργος, ὅπου ὑπεδέχθη ὡς βασίλισσα [...] εὐφημοῦντος τοῦ λαοῦ. Ἡ πρωτοφανὴς παρουσία γυναικὸς ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ πολέμου, καθ' ὃν καιρὸν

οἱ ἄνδρες ἔφευγον ἀπέμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν, ἀνεθάρρυνεν τοὺς Ἀργεῖους πρὸς ἐπανάληψιν τῆς θύσεως πολιορκίας τοῦ Ναυπλίου».

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀλληλογραφεῖ μὲ τὸν Θεόδωρο Κολλοκοτρώνη, συμμετέχει στὰ πολεμικὰ συμβούλια, τὸν ἐφοδιάζει μὲ πολεμοφόδια. Σὲ μιὰ ἔφοδο τῶν Τούρκων στὸν Ξηριὰ τοῦ Ἄργους (24 Ἀπριλίου 1821) σκοτώνεται ὁ γιὸς της Γιάννος. Μαυροφορεμένη ἐκδικεῖται τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ καὶ ἐνημερώνει τὴ Διοίκηση τῶν Σπετσῶν γιὰ τὸ θλιβερὸ γεγονός μὲ τοὺς λόγους: «Ὁ γιὸς μου εἶναι νεκρὸς, ἀλλὰ τὸ Ἄργος εἶναι στὰ χέρια μας». Τώρα πιά ἀγωνίζεται μὲ περισσότερο πείσμα. Συμμετέχει ἐνεργὰ στὸν ναυτικὸ ἀποκλεισμὸ τοῦ κάστρου τῆς Μονεμβασιάς. Τὰ πλοιά της, μὲ τοὺς ἄλλοιους γιούς καὶ τ' ἀδέλφια της, πολιορκοῦν τὸ Νεόκαστρο στὴν Πύλο καὶ ἀνεφοδιάζουν τὸ Γαλαξειδί. Ἡ ἴδια ἔφιππη κι ἄρματωμένη «μὲ τὸ ἀκριβὸ σπαθὶ καὶ τὶς βαρῦτιμες πιστόλες» πολεμᾷ δίπλα στὸν Κολλοκοτρώνη, ἰσότιμη μὲ τοὺς καπεταναίους, πολιορκώντας τὴν Τρίπολη. Καὶ κατὰ τὴν ἄλωση (23 Σεπτεμβρίου 1821), σ' ἐκείνη τὴν τρομερὴ σφαγὴ, ποὺ «σὰν ποτάμι τὸ αἷμα ἐγίνη» (Δ. Σολωμός), διασώζει μὲ τὰ παλληκάρια της τὰ γυναικόπαιδα τῶν Τούρκων, συνεπὴς στὴν ὑπόσχεσή της πρὸς τὴ Σουλτάνα Βαλιντὲ ὅτι θὰ προστατεύει κάθε Τουρκάλη.

Καὶ πάλι ἀκαταπόνητη ἐπανερχεται στὸ Ναύπλιο καὶ ἀγωνίζεται ἀπὸ θάλασσα καὶ στεριά γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του. Ὁ ἱστορικὸς καὶ αὐτόπτης μάρτυρας Ἀναργυρὸς Χατζη-Αναργύρου γράφει: «Ἡ Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα ἦτο πράγματι ἡεο-ντόθυμος. 1821, Δεκεμβρίου 4, εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου τὸ ἐνθυμούμεθα. Ἐπιβαίνουσα εἰς ἴδιον πλοῖόν της, μόνη διέταξε τὴν ἔφοδον εἰς τὰς λέμβους κατὰ τοῦ Φρουρίου. Ἀλλ' αἱ σφαῖραι καὶ οἱ μύδροι ἀπὸ τῶν ἐπιθαλασσίων προμαχώνων τῆς κανονιοστοιχίας ὑποχρεοῦν τοὺς ἀνδρείους της νὰ ὑποχωρήσουν. Ἐξανίσταται τότε ἡ Ἀμαζὼν καὶ τοὺς βοᾷ: "Εἶσθε λοιπὸν γυναῖκες καὶ ὄχι ἄνδρες; Ἐμπρός!". Οἱ ἀξίωματικοὶ τὴν ὑπακούουν, μάχονται, θνήσκουν, ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ φρούριον τῆς θαλάσσης ἦτο ἀπόρθητον. Δι' ὃ μετέβη εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐκεῖ ἐστρατήγει μέχρι τῆς παραδόσεως τοῦ Ναυπλίου, τῆ 30 Νοεμβρίου 1822, συμμετέχουσα τῶν ἔργων τῆς πολιορκίας, ὀδηγοῦσα τὰ παλληκάρια της, χορηγοῦσα τοὺς θησαυροὺς της...».

Τώρα πιά εἶναι ἐγκατεστημένη στὸ Ναύπλιο, στὴν προσωρινὴ ἔδρα τοῦ Κράτους. Ἐκεῖ ἡ Κυβέρνηση Κουντουριώτη τῆς παραχωρεῖ κληρὸ (κτῆμα καὶ σπιτί) γιὰ τὴν προσφορά της στὸ ἔθνος. Τῆς ἀπονέμονται οἱ τίτλοι τῆς Καπετάνισσας καὶ τῆς Μεγάλης Κυρᾶς. Ἡ φιλία της μὲ τὸν Κολλοκοτρώνη καὶ οἱ συναντήσεις τους στὰ στρατόπεδα καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπι-

χειρήσεις τους δίνουν την ευκαιρία να συγγενέψουν με τον γάμο της κόρης της Έλένης με τον μεγάλο του γιό, τον Πάνο Κολοκοτρώνη. Είναι καιρός να χαρεί και να ήσυχάσει η ήρωίδα μας. Άλλα ανάβει ο έμφύλιος μεταξύ των πλοιοάρχων των νησιών και των στρατιωτικών.

Η Μπουμπουλίνα βρίσκεται στο επίκεντρο της διαμάχης, ως φίλη του Κολοκοτρώνη. Ο γιός του Πάνος, φρούραρχος του Ναυπλίου, δολοφονείται, ο Κολοκοτρώνης στις 6 Φεβρουαρίου 1825 συλλαμβάνεται και φυλακίζεται στο μοναστήρι του Προφήτη Ηλία στην Ύδρα με άλλους όπλαρχηγούς, η Μπουμπουλίνα διαμαρτύρεται με έγγραφο της στο Βουλευτικό. Ζητά την αποφυλάκισή του και, επειδή κρίνεται επικίνδυνη, δίδεται. Συλλαμβάνεται δύο φορές, για να φυλακιστεί. Τέλος, εξορίζεται στις Σπέτσες και τίθεται υπό περιορισμό, χάνοντας την κληροσύνη στο Ναύπλιο.

Κι όταν στις 25 Φεβρουαρίου 1825 ο Ίμπραημ αποβιβάζεται στην Πύλο με 4.400 Τουρκοαιγυπτίους, για να ανακόψει τις απελευθερωτικές κινήσεις των Ελλήνων στην Πελοπόννησο, οι πολιτικοί, τρομοκρατημένοι από την προέλαση και τις επιτυχίες του εχθρού, με την προτροπή του Παπαφλέσσα αποφυλακίζουν τον Κολοκοτρώνη και του αναθέτουν την Αρχιστρατηγία του πολέμου εναντίον των Τούρκων. Άνασκιρτούν τα σπλάχνα της Μπουμπουλίνας από χαρά. Παραμερίζει την πίκρα και τα πάθη. Για να σωθεί η Ήπανάσταση, θα πολεμήσει και πάλι στο πλευρό του μεγάλου και συνομηλικού της Άγωνιστή. Φτεροκοπή η καρδιά της, για να δράσει στα πεδία των μαχών. Άλλα... ή αδάμαστη Καπετάνισσα, που γλίτωσε σε στεριές και θάλασσες από εχθρούς και πειρατές, δέχεται το βόλι στο μέτωπο από χέρι σπετσιώτικο – και άγνωστο στο κοτάδι. Δολοφονείται σε μια σφοδρή λογομαχία για οικογενειακή υπόθεση, ενώ στέκεται –μιλώντας έντονα– στο παράθυρο του σπιτιού της. Σκοτώθηκε στις 22 Μαΐου 1825, λίγες μόλις μέρες μετά την αποφυλάκιση του Κολοκοτρώνη.

Και ήταν μόνο 54 ετών.

Πένθησε ο λαός μας. Ράγισαν οι καρδιές από συγκίνηση! Ο Κόσμος αναλογίστηκε τα κατορθώματά της. «Πλοῖα, χρήματα και υἱοὺς ὀλοκαύτωμα προσέφερε εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος. Αὐτὴ δὲ ἡ γυνὴ εἶναι ἡ Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα, τὴν ὁποῖαν τὰ ἔθνη ἀνευφήμησαν καὶ ἐχαιρέτησαν ὡς ἡρωίδα», ἔγραψε ὁ Ἄν. Χατζη-Αναργύρου. Καὶ ὁ ἱστορικὸς Φιλήμων: «Ἐνδεδυμένη ὡς γυνὴ καὶ ὀπλισμένη ὡς ἀνὴρ, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρος ἡσχύνεται καὶ ὁ ἀνδρεῖος ὑπεχώρει». Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος Α΄ τῆς ἀπένευμε –μετὰ θάνατον– τὸν τίτλο τοῦ «Ναυάρχου», πρωτοφανῆ τιμὴ γιὰ γυναῖκα παγκοσμίως!

Θυμόμαστε –οἱ μεγαλύτερη στὴν ἡλικία– πῶς δέσποζε στὸ χαρτονόμισμα τῶν πενήντα δραχμῶν ἐπιβλητικὴ ἡ μορφή της σὲ στάση ἐπιτελική, καὶ ἀποτυπωνόταν ὑπερήφανο τὸ πρόσωπό της στὴ δραχμὴ μας. Ἦταν στὴν καθημερινότητά μας ἡ ὑπόμνηση χρέους στὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐλευθερία. Καὶ ἀπὸ τὶς πρώτες φρεγάτες ποῦ ἐντάχθηκαν στὸ Πολεμικὸ μας Ναυτικὸ, ἡ φρεγάτα μετ' ὄνομά της, «Φ/Γ Μπουμπουλίνα (F-463)», ἀπὸ τὸ 2001 μέχρι τὸ 2013 διέσχισε τὰ πελάγη μας, συμμετέχοντας σὲ ἀσκήσεις διασυμμαχικὲς καὶ ἐθνικὲς, σὲ ἐπιχειρήσεις καὶ ἀποστολές.

Ποτὲ δὲν ἠθισμονήθηκε ἀπὸ τὸν λαὸ μας ἡ μεγάλη ἡρωίδα Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα. Καὶ σήμερα, μετὰ ἀπὸ 193 χρόνια, μόλις στὶς 11 Ἀπριλίου 2018, τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Ἐθνικῆς Ἄμυνας τῆς ἀπένευμε «τὸν βαθμὸ τοῦ Ὑποναυάρχου ἐπὶ τιμῇ, τὸν Πολεμικὸ Σταυρὸ Α΄ τάξεως καὶ τὸ Μετάλλιο Ἐξαιρέτων Πράξεων γιὰ τὸν ἀπαράμιλλο ἡρωισμό της, τὴν αὐτοθυσία καὶ τὴν ἀφοσίωση ποῦ ἐπέδειξε στὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος». Ἡ Μπουμπουλίνα μένει στὴ συλλογικὴ συνείδηση ὡς ἡ γενναίωψχη γυναῖκα, ποῦ ὀρμητικὴ καὶ ἀσυγράτητη ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν Ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων. Γι' αὐτὸ ὀρθώνεται στὴν ψυχὴ τοῦ ἔθνους μας ὡς ἡ Καπετάνισσα, ποῦ διαφεντεύει στοὺς αἰῶνες τὶς ἐλληνικὲς θάλασσες.

